

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.334 van 11 juli 2013
in de zaak A. 199.571/XII-6536**

In zake: de GEMEENTE MAASMECHELEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Mertens
kantoor houdend te 3580 Beringen
Scheigoorstraat 8
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Stockhouderskasteel
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 21 maart 2011, strekt tot de nietigverklaring van “[h]et besluit van de Vlaamse Regering [van 14 december 2010] houdende toekenning van subsidies aan de Vlaamse gemeenten in het kader van het fiscaal pact met de lokale besturen, begroting 2010; programma BH, basisallocatie BDO BH314 4322 – 42 miljoen euro dd. 14.12.2010 waarbij werd besloten om geen subsidie toe te kennen o.a. aan de gemeente Maasmechelen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

Verzoekster heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 februari 2013.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe Dreessen, die loco advocaat Wim Mertens verschijnt voor verzoekster, en advocaat Samuel Mens, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Bij besluit van 1 februari 2008 legt de Vlaamse regering de krijtlijnen vast van een zogenaamd lokaal pact tussen de Vlaamse regering, de Vlaamse gemeenten en de Vlaamse provincies. Het pact is, volgens zijn bewoordingen, een politiek akkoord, geen contract in de juridische zin van het woord. Het pact bevat wederzijdse engagementen die, onder meer, “appelleren

aan de gemeenschappelijke verantwoordelijkheid van burgers en ondernemingen om actief mee te werken aan een ecologisch beleid door op het vlak van de financiering van het gemeentelijke huisvuilbeleid het principe ‘de vervuiler betaalt’ te benadrukken”.

Tot de voordelen waartoe de Vlaamse regering zich verbindt jegens de gemeenten die toetreden tot het pact, behoort een verhoging van “de in het decreet met betrekking tot het Vlaams Gemeentefonds voorziene aanvullende dotatie [...] ter compensatie van de afschaffing van de Elia-taks”. Van haar kant engageert een toetredende gemeente zich ertoe “om de forfaitaire belasting op het ophalen van huisvuil [...] die ze heeft op het ogenblik van het nemen van de [toetredings]beslissing, ten laatste voor het budgettair jaar 2009 af te schaffen”. Na het nemen van de beslissing tot toetreding tot het pact “is het de gemeente enkel nog toegelaten de afgeschafte forfaitaire belasting op het ophalen van huisvuil te vervangen door een andere niet forfaitaire belasting op basis van het principe ‘de vervuiler betaalt’, en waarvan de geraamde opbrengst niet hoger is dan deze van de afgeschafte belasting.”

Op 6 mei 2008 beslist de gemeenteraad van Maasmechelen om toe te treden tot het lokaal pact, schaft hij de belasting op het afhalen van huisvuil voor de dienstjaren 2007 – 2010, ten bedrage van forfaitaire 69,40 euro per jaar en per gezin, af, en voert hij voor de dienstjaren 2008 – 2013 een dienstenbelasting in van forfaitair 69,40 euro per jaar en per gezin.

In een mededeling van 4 juli 2008 van de Vlaamse regering wordt met betrekking tot het lokaal pact onder meer uiteengezet dat de gemeenten die de forfaitaire huisvuilbelasting hervormen tot of vervangen door een andere belasting, moeten motiveren hoe zij ‘het principe dat de vervuiler betaalt’ hanteren, dat dit principe niet zo moet worden begrepen dat een eventueel forfaitair luik tot nul dient herleid te worden, dat een eventuele forfaitaire sokkel behouden kan blijven, maar steeds moet bestaan naast een stelsel van belasting of retributie waarbij rekening gehouden wordt met de hoeveelheid afval die wordt

aangeboden, en dat de Vlaamse regering verwacht dat een forfaitaire sokkel tegen het einde van 2010 wordt afgebouwd tot maximaal 55 euro.

Met een brief van 9 juli 2008 laat verwerende partij aan verzoekster weten dat verwacht wordt dat zij de forfaitaire sokkel tegen eind 2010 afbouwt tot maximaal 55 euro en dat indien een gemeente haar engagementen niet nakomt, dan ook de Vlaamse regering vrij is om haar deel van het engagement terug te schroeven. Het niet toekennen van de verhoogde Eliacompensatie heet de meest voor de hand liggende sanctie te zijn.

Op 16 november 2010 ontvangt verzoekster een brief waarin verwerende partij vraagt om vóór 1 december 2010 te laten weten hoe zij haar engagement zal nakomen. Het college van burgemeester en schepenen besluit op 26 november 2010 dat de gemeente haar engagement is nagekomen en dat de forfaitaire sokkel van de dienstenbelasting op 69,40 euro wordt behouden.

Finaal beslist de Vlaamse regering op 14 december 2010, onder andere, om de gemeenten die zijn toegetreden tot het lokaal pact een subsidie van globaal 39.840.000 euro toe te kennen en de subsidies aan te rekenen op basisallocatie BDO BH314 4322 van de begroting 2010, de aandelen toe te kennen volgens de door het decreet van 5 juli 2002 ‘tot vaststelling van de regels inzake de dotatie en de verdeling van het Vlaams Gemeentefonds’ bepaalde verhouding in de aanvullende dotatie ter compensatie van de afschaffing van de Eliataks, en aan verzoekster geen subsidie te betalen, tenzij op uiterlijk op 31 december 2010 een gemeenteraadsbeslissing is genomen waaruit blijkt dat de forfaitaire sokkel is afgebouwd tot maximum 55 euro en die beslissing aan de minister bevoegd voor binnenlands bestuur is toegestuurd.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster leidt een eerste middel af uit “de schending van de artt. 4, 19*bis*, 19*ter* en 19*quater* van het decreet van 5 juli 2002 tot vaststelling van de regels inzake de dotatie en de verdeling van het Vlaams Gemeentefonds, de artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artt. 10 en 11 van de Grondwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel, het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*, het beginsel van het verbod van machtsoverschrijding en machtsafwending, het evenredigheidsbeginsel als uitwerking van het redelijkheidsbeginsel, het legaliteitsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel”.

In een *eerste onderdeel* verwijt verzoekster de bestreden beslissing haar de “aanvullende dotatie ter compensatie van de Elia-heffing” te ontzeggen waarop iedere gemeente gerechtigd is overeenkomstig het decreet van 5 juli 2002 ‘tot vaststelling van de regels inzake de dotatie en de verdeling van het Vlaams Gemeentefonds’. Bij ministerieel besluit van 21 april 2010 ‘houdende de vaststelling van de aandelen voor 2010 van de gemeenten van het Vlaamse Gewest in de aanvullende dotatie aan het Vlaamse Gemeentefonds ter compensatie van de afschaffing van de Eliataks; Begroting 2010, basisallocatie BDO BH315 4322’ zijn de aandelen voor 2010 van de gemeenten in de aanvullende dotatie aan het Vlaams Gemeentefonds vastgesteld. Evenwel past de verwerende partij in de bestreden beslissing die regel niet toe.

In een *tweede onderdeel* wordt betoogd dat het criterium en de motivering die worden aangewend om verzoekster van de dotatie uit te sluiten “geen wettig, draagkrachtig en pertinent criterium en geen afdoende motivering” vormen. Betwist wordt dat de dotatie een kwestie van “engagementen” van de

Vlaamse regering is; het betreft de nakoming van een decretale verplichting om de compensatie aan alle gemeenten toe te kennen. Voorts meent verzoekster dat het tegenstrijdig is om te motiveren dat zij haar engagementen niet heeft nageleefd, terwijl zij dat wel gedaan heeft. Ook doet verzoekster gelden dat het motief dat zij niet zou hebben voldaan aan de vereiste van een belasting met een forfaitaire sokkel van maximum 55 euro tegen 31 december 2010, niet draagkrachtig is: geen enkele bindende regelgeving laat toe om op die grond de dotatie te weigeren; het is onevenredig om verzoekster om reden van de betrokken “minimale tekortkoming” de volledige dotatie te onthouden.

Volgens een *derde onderdeel* kan noch in het decreet van 5 juli 2002, noch in andere bindende regelgeving “een mogelijkheid gevonden worden [...] om de verzoekende partij uit te sluiten van de aanvullende dotatie op basis van het criterium dat de gemeentelijke forfaitaire sokkel van de huisvuilbelasting tegen eind 2010 moet worden afgebouwd tot maximaal 55 Eur per jaar en per gezin”. Naar de mening van verzoekster voegt verwerende partij een extra voorwaarde aan het decreet toe, en kunnen het lokaal pact en de mededeling van 4 juli 2008 haar niet worden tegengeworpen, bij gebreke aan enige juridische waarde.

Beoordeling

5. Een onderscheid moet worden gemaakt tussen twee zaken.

Een eerste betreft de ‘aanvullende dotatie aan het Vlaams Gemeentefonds ter compensatie van de afschaffing van de Eliataks’, soms ook de ‘reguliere Elia-dotatie’ genoemd. Deze dotatie houdt verband met de afschaffing van de zogenaamde Eliaheffing of -taks, ten laste van gezinnen en bedrijven, op de electriciteitsdistributie via Elia, de beheerder van het hoogspanningsnetwerk. Bewuste heffing beoogde het dividendverlies goed te maken dat de gemeenten leden door de vrijmaking van de electriciteitsmarkt. De besproken ‘aanvullende

dotatie' wil op zijn beurt de gemeenten compenseren voor de inkomsten die zij derven ten gevolge van de afschaffing van de Eliataks.

Een tweede, geheel andere zaak is de “verhoogde Eliacompensatie”, ook “aanvullende Eliacompensatie” of “extra dotatie in het kader van het lokaal pact” genoemd. Die dotatie is allerminst een compensatie voor de afschaffing van de Eliataks, maar strekt ertoe de nakoming te honoreren van de engagementen die de gemeenten in het kader van het zogenaamde ‘lokaal pact’ met de Vlaamse regering aangingen. Het gaat om een bijkomende dotatie, bovenop de aanvullende dotatie ter compensatie van de afschaffing van de Eliataks, die volgens het lokaal pact onder de toetredende gemeenten zal worden verdeeld “op basis van hun decretaal voorziene aandeel (percentage) in de aanvullende dotatie ter compensatie van de afschaffing van de Elia-taks”.

De door verzoekster bestreden beslissing heeft betrekking op, alleen, deze laatste dotatie.

6. Als zodanig hebben de in het middel geschonden geachte bepalingen van het decreet van 5 juli 2002 ‘tot vaststelling van de regels inzake de dotatie en de verdeling van het Vlaams Gemeentefonds’ uitsluitend betrekking op de eerst vermelde dotatie, met andere woorden op de ‘aanvullende dotatie ter compensatie van de afschaffing van de Eliataks’. Waar het artikel 4 bepaalt dat de dotatie van het Vlaams Gemeentefonds wordt verdeeld volgens de in het decreet bepaalde regels, betreffen vervolgens de artikelen 19*bis*, 19*ter* en 19*quater*, exclusief de vaststelling en verdeling van de “aanvullende dotatie ter compensatie van de afschaffing van de Eliataks”.

Ook het besluit van 21 april 2010 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand, waarop verzoekster een beroep doet, slaat alleen op die ‘aanvullende dotatie ter compensatie van de afschaffing van de Eliataks’. Dit ministerieel besluit doet meer bepaald uitspraak over de aandelen van de gemeenten in het bedrag dat door

het decreet van 18 december 2009 ‘houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2010’ onder BDO BH315 4322 (“Specifieke bijdragen – aan gemeenten – aan het Gemeentefonds ter compensatie van de afschaffing van de Elia-taks”) staat ingeschreven.

7. Deze inschrijving mag, anders dan verzoekster in de laatste memorie doet, niet worden verward met de inschrijving in de begroting voor 2010, door hetzelfde decreet van 18 december 2009, onder basisallocatie BDO BH314 4322 (“Specifieke bijdragen – aan gemeenten – in het kader van het fiscaal pact met de lokale besturen en provincies”) (onderlijning door de Raad van State).

Het is ter uitvoering van laatstgenoemde voorziening in de begroting dat de Vlaamse regering op 14 december 2010, onder expliciete verwijzing naar voormeld decreet van 18 december 2009, het besluit heeft genomen ‘houdende de toekenning van subsidies aan de Vlaamse gemeenten in het kader van het fiscaal pact met de lokale besturen. - Begroting 2010, programma BH, basisallocatie BDO BH314 4322 – 42 miljoen euro’, van welk besluit de bestreden beslissing een onderdeel vormt.

Het wordt blijkens de laatste memorie van verzoekster terecht niet betwist dat, bij ontstentenis van organieke regelgeving die op de toekenning van de subsidies van toepassing is, de Vlaamse regering bij de uitvoering van de begroting van het lopende jaar zelf in de voorwaarden tot subsidieverlening vermocht te voorzien. Die voorwaarden refereren aan het meer vermelde lokaal pact en aan een “aanvullende verklaring van 4 juli 2008” van de Vlaamse regering.

8. Samenvattend zijn het decreet van 5 juli 2002 en het ministerieel besluit van 21 april 2010 niet als zodanig van toepassing inzake de verdeling van de subsidies aan de Vlaamse gemeenten in het kader van het lokaal pact. Het besluit van 14 december 2010 van de Vlaamse regering kan dan ook

niet worden geacht een extra voorwaarde, bovenop die in het decreet, toe te voegen wat de verdeling van die subsidies betreft. Als het besluit van 14 december 2010 van de Vlaamse regering inzake de toekenning van de subsidies toch naar het decreet van 5 juli 2002 verwijst, dan is dat vanwege het lokaal pact, volgens hetwelk de aandelen in de verhoogde Eliacompensatie worden toegekend overeenkomstig de in dat decreet bepaalde procentuele verhouding voor de verdeling van de reguliere dotatie ter compensatie van de afschaffing van de Eliataks.

Aan dit lokaal pact, en de mededeling van 4 juli 2008, komt wel degelijk juridische waarde toe. Ze ontleen die juridische waarde aan het besluit van 14 december 2010 waarmee de Vlaamse regering de begroting voor 2010 uitvoerde, daarbij het lokaal pact en de vermelde mededeling als voorwaarden hanterend voor de toekenning van de subsidies.

9. Bijgevolg dienen het eerste en het derde onderdeel te worden verworpen en wordt ook het tweede onderdeel, gedeeltelijk, afgewezen.

10. Voor het overige houdt het tweede onderdeel een kritiek in op het motief van de bestreden beslissing als zou verzoekster haar engagementen in het kader van het lokaal pact niet hebben nageleefd en namelijk niet hebben voldaan aan de vereiste om een forfaitaire huisvuilbelasting met een aanslagvoet van meer dan 55 euro af te schaffen.

Die motivering is niet “tegenstrijdig” om de enkele reden dat verzoekster beweerdelijk wel aan haar engagementen zou hebben voldaan.

Evenmin wordt bijgevallen dat het motief “niet evenredig [is] met de gevolgen die de uitsluiting teweeg brengt”. Zoals hierna blijkt, gaat immers verzoekster er daarvoor ten onrechte van uit dat het niet voldoen aan de vereiste “een minimale tekortkoming [is] aan het ‘lokale pact’ die *a posteriori* en op eenzijdige wijze werd toegevoegd aan het ‘lokaal pact’”.

Overeenkomstig bedoeld lokaal pact, waartoe verzoekster besloot toe te treden bij gemeenteraadsbesluit van 6 mei 2008, beslist de toetredende gemeente om de forfaitaire belasting op het ophalen van huisvuil die zij heeft op het ogenblik van het nemen van de beslissing, ten laatste voor het budgettair jaar 2009 af te schaffen en is het haar na het nemen van de beslissing tot toetreding enkel nog toegelaten de afgeschafte forfaitaire belasting op het ophalen van huisvuil te vervangen door een andere niet-forfaitaire belasting op basis van het principe ‘de vervuiler betaalt’, en waarvan de geraamde opbrengst niet hoger is dan deze van de afgeschafte belasting.

Zoals het aanvankelijk dus in het lokaal pact luidde, mocht de forfaitaire belasting op het huisvuil nog alleen vervangen worden door een niet-forfaitaire belasting.

Met de door verzoekster gewraakte eenzijdige *a posteriori*-toevoeging, bij mededeling van 4 juli 2008, doet de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering kennen dat bij de beoordeling van deze vervangende belasting “het principe de vervuiler betaalt’ niet zo begrepen [dient] te worden dat een eventueel forfaitair luik tot nul dient herleid te worden”, maar dat wordt verwacht dat deze sokkel tegen het einde van 2010 wordt afgebouwd tot maximaal 55 euro.

Verre dus van de vereisten in het lokaal pact naderhand unilateraal en onverwacht te verstrengen, maakt de mededeling van 4 juli 2008 die vereisten juist minder streng. Er wordt met andere woorden niet toegevoegd aan de vereisten van het lokaal pact, maar integendeel van áfgedaan. De grief in verband met de onevenredigheid van het motief berust dan ook op een foutieve premisse.

Er is dus reden het tweede onderdeel van het eerste middel in zijn geheel te verwerpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. Een tweede middel voert de schending aan van “de artt. 10 en 11 Grondwet, de artt. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het fairplaybeginsel[,] het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en het vertrouwensbeginsel”.

Naar luid van een *eerste onderdeel* is de argumentatie in het bestreden besluit als zou verzoekster de engagementen uit het lokaal pact niet zijn nagekomen, verkeerd: zij heeft op 29 mei 2008 de belasting op het ophalen van huisvuil afgeschaft met ingang van 1 januari 2008.

In een *tweede onderdeel* heet het dat de bepalingen uit de eenzijdige verklaring van 4 juli 2008 niet aan verzoekster kunnen worden tegengeworpen en geen wettige grondslag kunnen vormen om haar de dotatie te ontfangen. Immers is het eenzijdig en *a posteriori* toevoegen van bijkomende, strengere voorwaarden aan het lokaal pact niet zorgvuldig, getuigt het van een gebrek aan fair play, en is het in strijd met het legaliteitsbeginsel en de hoorplicht.

Volgens een *derde onderdeel* gaat het tegen de gelijkheidsregel in dat de bijkomende voorwaarde waarin de verklaring van 4 juli 2008 voorziet, wél geldt voor gemeenten die na 1 januari 2008 een algemene dienstenbelasting goedkeuren, maar níét voor gemeenten, zoals Bree, die een dergelijke belasting voordien goedkeurden.

In een *vierde onderdeel* zet verzoekster uiteen dat zij er op mocht vertrouwen dat verwerende partij het engagement dat zij in het lokaal pact aanging zou eerbiedigen en later niet eenzijdig strenger maken. Door zich op de

bepalingen van de verklaring van 4 juli 2008 te steunen, namelijk een norm die niet voorzienbaar en niet toegankelijk was, heeft verwerende partij verzoeksters rechtmatige verwachtingen geschonden.

Beoordeling

12. Wat het lokaal pact vereist, is niet alleen dat de forfaitaire belasting op het ophalen van huisvuil voor het budgettair jaar 2009 zou worden afgeschaft, maar ook dat ze slechts vervangen zou worden door een niet-forfaitaire belasting op basis van het principe ‘de vervuiler betaalt’. Overigens vereist het ook dat de gemeente gedurende de resterende periode van de legislatuur, eindigend op 31 december 2012, “geen nieuwe forfaitaire gezinsbelastingen” meer invoert.

Weliswaar gaat de gemeenteraad op 6 mei 2008 over tot de opheffing van zijn eerdere beslissing tot invoering van een belasting op het ophalen van huisvuil voor de dienstjaren 2007 tot en met 2010, ten bedrage van 69,40 euro per jaar en per gezin, met ingang van 1 januari 2008. Maar tijdens dezelfde zitting beslist de gemeenteraad eveneens om een dienstenbelasting te heffen voor de dienstjaren 2008 tot en met 2013, ten bedrage van 69,40 euro per jaar en per gezin.

Verzoekster heeft het derhalve fout voor wanneer zij meent voldaan te hebben “aan alle engagementen uit het ‘lokaal pact’”. Het eerste onderdeel is ongegrond.

13. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de aanvullende verklaring van 4 juli 2008 geen “bijkomende (strengere) voorwaarden” aan het lokaal pact heeft toegevoegd. Het tegendeel is het geval.

Het tweede middelonderdeel is gebaseerd op een foutieve aanname.

14. De vereiste in het lokaal pact, nader toegelicht door de verklaring van 4 juli 2008, dat de gemeente de forfaitaire huisvuilbelasting moet afschaffen en niet mag vervangen tenzij door een niet-forfaitaire belasting op basis van ‘de vervuiler betaalt’, geldt voor alle toetredende gemeenten gelijk. Aangezien verzoekster niet aan de vereiste voldoet, krijgt zij geen subsidie in het kader van het lokaal pact. Het blijkt niet, en het wordt ook niet beweerd, dat de stad Bree wél een dergelijke subsidie krijgt niettegenstaande zij evenmin als verzoekster aan de vereisten van het lokaal pact zou hebben voldaan.

Feit is alleen, blijkbaar, dat de stad Bree, in tegenstelling tot verzoekster, de dienstenbelasting al invoerde vóór het lokaal pact tot stand kwam en de stad tot dat pact toetrad, zodat de belasting dan ook bezwaarlijk in strijd kon komen met de verbintenis in het lokaal pact om de forfaitaire huisvuilbelasting af te schaffen en niet te vervangen, tenzij door een niet-forfaitaire belasting op basis van ‘de vervuiler betaalt’. Met andere woorden gaat het door verzoekster gewraakte verschil terug op de verschillende uitgangsposities van verzoekster en de stad Bree, en op het lokaal pact zelf. Een en ander vormt een afdoende verklaring en verantwoording voor het verschil.

In de laatste memorie brengt verzoekster voor het eerst als vergelijkingspunt ook nog de stad Maaseik ter sprake. Die toevoeging, wat er verder ook van zij, is te laat. Het blijkt niet waarom ze niet ook al in het verzoekschrift kon zijn gedaan.

Het derde onderdeel is ongegrond.

15. Als meer vermeld is de verklaring van 4 juli 2008 niet van aard de vereisten van het lokaal pact strenger te maken. Tevens blijkt uit stukken 6 en 7 van het administratief dossier dat verwerende partij verzoekster genoeg heeft ingelicht over het lokaal pact en de verklaring van 4 juli 2008, en de daarin vervatte wederzijdse engagementen, opdat de gemeente zich niet in haar

rechtmatige verwachtingen verschalkt zou mogen noemen door de bestreden beslissing. Het vierde onderdeel is zonder grond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

16. Een derde middel acht de artikelen 41 en 162 van de Grondwet geschonden doordat de bestreden beslissing de gemeentelijke autonomie om belastingen te heffen onwettig inperkt. Het is duidelijk, aldus verzoekster, dat de bestreden beslissing “een sanctie vormt omdat [verzoekster] haar Grondwettelijk gewaarborgde bevoegdheid heeft uitgeoefend”. Zij ziet zich *de facto* onder druk gezet om haar fiscale bevoegdheden niet uit te oefenen.

Beoordeling

17. Zoals het lokaal pact uitdrukkelijk stipuleert, is het een politiek akkoord dat voor de partijen een engagement inhoudt om vrijwillig en op een loyale wijze de gemaakte afspraken uit te voeren.

Het stond verzoekster vrij om al dan niet toe te treden en zich al dan niet te schikken naar de gevraagde engagementen. Kiest een gemeente er uiteindelijk voor zich niet te engageren of zich niet aan de aangegane engagementen te houden, dan kan het de verwerende partij niet kwalijk worden genomen zich op haar beurt evenmin gebonden te achten door de engagementen die zij toezegde.

Zoals de feiten – de dienstenbelasting van 6 mei 2008 – overigens uitwijzen, heeft verzoekster zich juist niet door verwerende partij laten afbrengen van de uitoefening van haar bevoegdheid om belastingen te heffen.

Het derde middel wordt afgewezen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

18. Een vierde middel is gesteund “op de schending van het beginsel van het verbod van machtsoverschrijding, het rechtszekerheidsbeginsel en het legaliteitsbeginsel, artikel 6 E.V.R.M. en het decreet van 5 juli 2002 tot vaststelling van de regels inzake de dotatie en de verdeling van het Vlaams Gemeentefonds”. Uiteengezet wordt dat de bestreden beslissing een sanctie oplegt waarvoor geen enkele rechtsgrond bestaat, die niet te voorzien was en die, gelet op haar grootte, een straf in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens uitmaakt.

Beoordeling

19. Zoals al *sub* 17 vastgesteld, stond het verzoekster vrij om al dan niet toe te treden tot het lokaal pact en om zich al dan niet te schikken naar de gevraagde engagementen. Wanneer zij er uiteindelijk voor kiest om zich niet aan de aangegane engagementen te houden, kan het de verwerende partij niet kwalijk worden genomen zich op haar beurt evenmin gebonden te achten door de engagementen die zij toezegde.

Door aldus te reageren op het verzuim van verzoekster om haar deel van de wederkerige verbintenissen na te leven, legt verwerende partij noch een administratieve sanctie, noch een straf op.

Ook het vierde middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 juli 2013, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Dierk Verbiest